

[Stensballe.]

i det Aar oprettet Krisefonds for 3 Kasser, 9 Kasser har forlænget Dageantallet uden Satsnedsættelse, 9 med Satsnedsættelse, medens 27 intet har gjort. Senere er der kommet 3 Krisefonds til, og det kan jo være, at den højtærede Minister kan give Oplysning om, hvorvidt flere af Kasserne efterhaanden er gaaet over til at forlænge Dageantallet — om dette har jeg ingen Oplysninger.

Vor Stilling maa herefter være den, at for de Fags Vedkommende, som ikke har skabt sig Krisefonds, maa vi henvise til Hjælpekasserne, og vi maa henvise den højtærede Minister til, hvad han kan faa ud af sit Lovforslag om yderligere Støtte til Hjælpekasser; men til dette Lovforslags Gennemførelse kan vi ikke medvirke.

Ludvig Christensen: Efter den højtærede Ministers Forelæggelse af Lovforslaget er der ingen Anledning for mig til at gaa i Einzelheder, saa meget mindre som det er et meget let overskueligt Lovforslag.

Man kan jo ikke fra anden Side, i alt Fald ikke vedrørende denne Sag, forlange, at der skal gaa nogen Tid, for at man rigtig kan lære Virkningerne af Loven af 1927 at kende, for den tidligere Regering var meget hurtigt selv klar over, hvor urimelig og uholdbar Arbejdsløshedsloven af 1927 var, idet den samme Regering siden gennem to forskellige Love har foretaget Ændringer, der navnlig skulde medvirke til at skabe forøget Mulighed for Oprettelse af Krisefonds.

Det har imidlertid vist sig, at de Foranstaltninger, der hidtil er truffet i den Henseende, ikke har været virkningsfulde. Der er nu oprettet 6 Krisefonds, og det er ganske givet, at navnlig de Arbejdsløsheds-kasser, der tæller de daarligst lønnede Arbejdere — det er jo den store Rest af Kasser, som ikke har Krisefonds. —, vil være ude af Stand til i Henhold til den nugældende Lov at oprette Krisefonds, fordi deres Medlemmer i Forvejen maa betale saa store Kontingenter, at der ikke er Mulighed for at naa højere op.

Derfor er det nødvendigt, at der sker en Ændring, at vi faar vedtaget en Lov, hvorved det bliver muligt for Arbejderne, navnlig i de store Faggrupper, hvor Lønnen ligger længst nede, at opretholde Forsikringsprincippet. Man kan ikke nøjes med blot at sige: Forsikringsprincip og saa forlange, at Medlemmerne selv skal betale det hele. Det kan de ikke, deres Evner er ikke til det, og derfor maa man indrette

Lovgivningingen saaledes, at det bliver muligt for dem at oprette Krisefonds. Villien er til Stede, men der er ikke Mulighed for at skaffe de forhøjede Kontingenter. Det er som Følge heraf naturligt, at saa længe der ikke er foretaget Ændringer i Arbejdsløshedsloven, saaledes at alle Kasser praktisk er i Stand til at oprette Krisefonds, maa der en midlertidig Lov til for at skaffe den Hjælp til de arbejdsløse, som de nu i nogle Aar har faaet fra kommunale Hjælpekasser og fra Fattigvæsenet. Det kan jo lyde meget pænt, at man vil afvente det Tidspunkt, da den nye Arbejdsløshedslov er gennemført, og at man ikke bør lave en midlertidig Lov, men naar vi ser paa Fattigvæsenets Virksomhed, ikke alene de stigende Udgifter, men navnlig det stigende Antal Medborgere, som i de Aar, der er gaaet, siden Arbejdsløshedsloven i 1927 blev ændret, er overført til Fattigvæsenet, kan man med fuld Ret sige, at mens Græsset gror, mens man venter paa en ny Arbejdsløshedslov, fyldes Fattigvæsenets Protokoller med Tusinder af nye Navne, bag hvilke der staar lige saa mange Familier, der saa for Fremtiden skal have den Hjælp, som sikkert alle alligevel er enige om er den dyreste og daarligste Hjælp af alle de Slags Hjælp, der kan ydes her i vort Land.

Derfor synes jeg, det er rimeligt, at der bliver gennemført et Lovforslag som det, der her er forelagt, og som er vedtaget med stor Majoritet i det andet høje Ting. Jeg hørte meget vel, at det ærede 3die Medlem for 4de Kreds (Stensballe) fremsatte en lang Række saglige Indvendinger mod Lovforslaget, Indvendinger, som jeg kunde forstaa man vilde fremsætte, hvis man som Konklusion kom til, at man under Forudsætning af, at man fik de Ændringer gennemført, vilde medvirke til Lovforslagets Gennemførelse. Men naar man efter at have fremsat alle Indvendingerne ender med en blank Afvisning, saa synes jeg, man kunde have nøjedes med den blanke Afvisning. Jeg havde en Overgang, medens det ærede Medlem talte, den Opfattelse, at Slutningen paa Talen, dog fornuftigvis maatte blive et Ønske om Forhandling med Regeringen om nogle af de Ændringer eller alle de Ændringer, det ærede Medlem fremsatte Ønske om, men det var noget helt andet, vi fik, og det var for mig en Skuffelse. Jeg haaber dog paa, at man fra Flertallets Side her i dette høje Ting vil tage saa meget rimeligt Hensyn til, hvad der er sket paa Valgdagen, at man ikke blankt afviser Lovforslag, der virkelig er sagligt begrundede, hvilket fremgaar af, at den tidligere Regering selv